

[Nørlund.]

endog tænker paa at holde Valg paa denne Sag. Værdigt havde det været, hvis man som en selvfølgelig Gestus til Anerkendelse af Ungdommens Indsats, dens Ansvarsbevidsthed og dens Forstaaelse af en dybt alvorlig Situation for vort Land gav den politiske Medbestemmelsesret, der er en lige saa naturlig som uomgængelig Konsekvens af en saadan Anerkendelse.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Frihedsbevægelsens Betydning. Jeg mener hermed ikke blot Frihedsbevægelsens væbnede Styrker, jeg mener hele den vældige Folkebevægelse, som faktisk bragte os frelst gennem disse Aar. Jeg siger det aabenbart med Risiko for at trætte nogle af de ærede Medlemmer i denne Sal, det vil jeg forfærdelig nødig, men jeg synes, man maa forstaa, hvad Frihedskampen ogsaa betyder for den Lovgivning, vi her beskæftiger os med. Man afviser Frihedskampen som Motivering for den Politik, der skal føres, og betragter den som en rent national Kamp. Dette er ikke ganske rigtigt, i hvert Fald ikke rammende, thi Frihedskampen var mere. Frihedskampen var ogsaa en Kamp for Demokratiet, Frihedsbevægelsen var en dybtgaaende demokratisk Folkebevægelse af afgørende Betydning for hele vort Folkeliv. De Maal, man satte sig, var ikke en ubetinget Tilbagevenden til Forholdene i 1939. I hele Frihedsbevægelsens Løb udkrystalliserede der sig en demokratisk og social Fremskridtspolitik som fælles Grundlag for en overvældende Del af den danske Befolkning, og her var 21 Aars Valgretsaldern saa givetvis med.

I denne Forbindelse vilde det maaske være velanbragt at sige et Par Ord om den Gallupundersøgelse, som blev offentliggjort i „Berlingske Tidende“ i Gaar, og i Følge hvilken der skulde være en voldsom Folkestemning her i Landet rettet mod Nedsættelsen af Valgretsaldern. Hele denne Undersøgelse virker paa mange Maader usandsynlig. Fra et statistisk Synspunkt synes det ret besynderligt, at der i dette Spørgsmaal er et saa ringe Antal, der erklærer sig for neutrale, som altsaa svarer: Ved ikke. Det kunde tyde paa, at Undersøgelsen ikke er ganske fyldstgørende. Men for det andet mener jeg, at Rigsdagen er ikke en daarlig Repræsentation for den danske Befolknings Indstilling i hele dette Spørgsmaal, og i hvert Fald synes jeg ikke, man kan bygge sin Politik paa disse private Undersøgelser, saa meget mindre som det Foretagende, der leder disse Gallup-

undersøgelser, er nært knyttet til „Berlingske Tidende“, som vel næppe kan siges at være en ganske uvildig Tilskuer til forskellige politiske Foreteelser og maaske slet ikke i Spørgsmaalet om 21 Aars Valgret.

Men det, som jeg gerne vil fremhæve, er, at de, der virkelig var med i Frihedsbevægelsen, som kender til, hvad man snakkede om baade paa illegale Møder, i Fængsler og Koncentrationslejre, og hvor man ellers kom hen — og det var Folk af alle Anskuelser, der kom sammen der — ved, at man ikke alene talte om, at Tyskerne skulde lide Nederlag, men man talte ogsaa om, hvordan det frie Danmark skulde se ud; og det er ganske klart, at der af disse Diskussioner fremgik visse Hovedlinier, som samlede et overvældende Flertal. Hvordan skulde det ogsaa være anderledes? Ogsaa blandt vore allierede i andre Lande førtes Krigen ikke blot mod Tyskland, men Krigen blev ført for Fremskridtet. Man kan se paa de Folkebevægelser, som er udsprunget af Frihedsbevægelsen i de forskellige Lande, men man kunde ogsaa — hvis man hellere vil have Ord paa Prent — holde sig til Atlanterhavsdeklarationen og Roosevelts 4 Friheder — og det var denne samme Kamp, vi kæmpede. Derfor maa efter min Opfattelse al sand demokratisk Politik her i Landet, især i Overgangstiden, bygge paa Frihedsbevægelsen, forstaaet i bredeste Forstand, nemlig den Fremskridtslinie, der samlede Folket, og det har vi, tror jeg roligt jeg kan sige, mærket alt for lidt til ogsaa i den nye Rigsdag. Det er, som om Spøgelser fra Scavenius' Dage rider forskellige Politikere, som om man af Hensyn til Fortidens Skygger ikke vover uforbeholdent at stille sig paa det Grundlag, som Folket selv skabte og de fleste til sidst maatte anerkende. Man maa dog forstaa, at et Folk og en Ungdom, der har set Tilintetgørelsen i Øjnene, rejser Krav paa Livet og Friheden som aldrig før, og det er denne Kraft, der er den mest fremdrivende i vort folkelige Liv i Dag. Det er paa denne Grund, al sand demokratisk Politik maa stille sig i Dag, det synes jeg er af afgørende Betydning.

Der er en anden Sag, som jeg kunde ønske at fremdrage her. Det er vedrørende den L. S.-Presse, som eksisterer her i Landet og vedvarende udkommer. Jeg kender noget til den; bl. a. paa Grund af de vanskelige Trykforhold, man har budt vor Partipresse, har jeg faaet Indseende i forskellige Ting. Under Besættelsen udkom flere L. S.-infcerede Blade: Dagbladet „Folket“, Ugebladet „Landboværnet“, der begge blev udsendt fra Randers, og Dag-